Sportul Magazin

PSEUDO-INTERVIU CU UN... CRONICAR SPORTIV DE ALTĂDATĂ: N. GRĂMĂTIC

...Pe masa de lucru, fișele documentare s-au strîns (sute) asemeni unor mărturisiri tăcute (deocamdată), așteptînd semnul care le va reda trăirea...

Despre cel care a provocat acest „semn", se menționa astfel în „Almanahul sportiv 1934".

„Și d-sa, ca atîția alții, a fost atras de sport, talentul d-sale începînd să se manifeste și în coloanele diferitelor gazete cu rubrică sportivă".

În același „Almanah", la rubrica: „Gazetele sportive de specialitate din 1933", este menționat ca „director la revista „Football Național Ilustrat" și redactor sportiv la „Credința".

Cel la care se refereau citatele de mai sus, răspundea în lumea sportivă la numele de N. Grămătic, în realitate fiind vorba de marele scriitor Camil Petrescu. Din reflecțiile lui despre sport, iată acest pseudo-interviu, sau — dacă vreți — acest pretext de mult prea tîrzie discuție :

— Ce considerați dv. că este sportul?

— **„Sportul e trăire (...) Faptul de a te afla într-o mulțime de 20 000 de oameni dinamici și vitali este reconfortant fiindcă participi cu ei la un act de devenire, de creație în aer liber și asta e măreț"...**

— Chiar cînd este vorba de un... balon rotund?

— **„Oamenii cu inteligență normală nu pretind balonului decît să fie dintr-o anumită piele, să aibă anumite dimensiuni și o anume greutate. Iscoliu, un balon poate să stea în vitrină, în depozit sau chiar pe cîmp ani întregi, el nu constituie prin el însuși un joc sportiv".**

— Mai trebuie lovit cu picioru!...

— **„E un proverb românesc tare bun... poate cel mai adînc dintre toate gîndurile românești, și sună așa: Unde nu e cap vai de picioare...**

Întrebarea e dacă un asemenea dicton e valabil și la jocul de football, care pat 14 ore pe zi cu lucrări filozofice care mă extenuaseră enorm. Sportul m-a ajutat să termin lucrarea, căci el este un bun reconfortant pentru intelectuali.

— Revenim la fotbal: nu aveți impresia unui șablon în joc ?

— **Denumirile de înaintași, mijlocași etc, nu sînt IERARHII, nu constituie deosebiri de GRAD, ci simple dispozitive pe teren, de tactică... De fapt, pe teren, se fac frecvente schimbări de posturi și în ceea ce privește șutul, orice jucător are dreptul să tragă la poartă, chiar dacă e fundaș!.**

— Puteți recomanda o tactică anume?

— **Am demonstrat „matematic" de ce un atac trebuie să se producă pe aripi, în principiu. Dacă aripile doar centrează („sistematic"), atunci portarul advers are de apărat un front cu unghiul de 80—90 grade Dimpotrivă, dacă pericolul e mai frecvent, mai normal pe aripi, portarul trebuie să facă față unui front de aproximativ 160 grade. Mai grav: de unde în fața tripletei doar, el se întoarce ușor stînd pe loc, ca să se apere de aripi, portarul trebuie să alerge pe linia porții și usor se zăpăcește.**

Dar nu numai portarul advers, ci toată apărarea trebuie să se resfire pe un front de 160 gade cînd aripile sînt periculoase (nu bune). Și panica este inevitabilă.

— Ați înființat și condus în 1937 revista „Football". Ce-și propunea ?

— **Să lupte pentru „deprinderea jocului curat în sport, artă, literatură, viața tă socială".**

— Rezumîndu-ne la sport?

— **Să fie „o revistă de examen critic săptămînal, de recapitulări expozitive, de propuneri precise" fiind „la dispoziția celor care se interesează îndeosebi de calitatea jocului, de directivele mișcării sportive. Alt sens, o revistă de specialitate, săptămînală, nu poate avea, căci să lupte cu magazinele fotografice nu prea are noimă".**

— Dece nu v-ați semnat cronicile sportive CAMIL PETRESCU?

— **„Cînd am început să fac cronica sportivă la „Timpul" și la „Gazeta", eram scriitor destul de cunoscut și nu vroiam să fiu bănuit că urmăresc să trag beneficii de notorietate de pe urma activității mele sportive".**

— Vă mulțumim. Noi, cei care iubim sportul, nu uităm niciodată că N. Grămătic, cronicarul sportiv de altă dată, este același cu celebrul scriitor Camil Petrescu. Dar criticii literari, biografii lui Camil Petrescu, uită întotdeauna că el a fost și N. Grămătic

...Pentru ei (și pentru alții), ca și pentru noi toți, am scris acest pseudo-interviu cu Camil Petrescu, despre problemele cărora N. Grămătic le-a închinat neuitate pagini în „Football" nr. 1, 2, 5 și 7 (1937 și „Stadion" nr. 3) 1947, ca și în atîtea alte publicații ale vremii,

așa cum arată blazonul lui englezesc, este jocul „eminamente", jocul specific al picioarelor..

Firește că discuția poate să fie (purtată) asupra amănuntelor, însă în linii generale, două lucruri sînt indiscutabile: că o pereche de picioare sînt îndestul ca să împingă mingea în poartă și că totuși uneori e necesar și un cap deasupra, că să vadă în ce direcție e poarta... E cum s-ar zice un minimum... care verifică și el proverbul plin de înțelepciune, chiar în această situație paradoxală.

— Deci nu este vorba numai de... picioare?!

— **Sportivul fără intelectualitate este un om mort. Sportivii „neintelectuali" mor mai repede. Acesta e un adevăr dovedit prin statistici. Sportivul care nu-și cultivă mintea, nu este decît o brută, un animal.**

Frontispiciul revistei al cărei director a fost Camil Petrescu, luptînd pentru „jocul curat" în toate domeniile vieții.

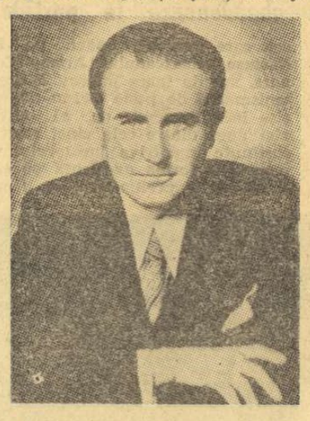

„Cronicarul sportiv" N. Grămătic, pe care istoria literaturii române îl menționează — uneori — ca fiind... CAMIL PETRESCU !

„TROFEUL CARPAȚI" LA HANDBAL FEMININ

MINIATURI...

Cea de a XIII-a ediție a „Trofeului Carpați" la handbal feminin ne-a prilejuit o serie de însemnări, pe care nu le-am putut publica în timpul turneului. Iată și motivul pentru care le oferim, acum, cititorilor, sub forma unor miniaturi :

Explozia fericirii după victoria reprezentativei noastre în ultimul meci al turneului! Simona Arghir (în dreapta) este îmbrățișată de o... mică handbalistă, care nu este alta decît Ibadula Nadire, spiridușul național nostru. În stînga, antrenorul Gabriel Zugrăvescu

Foto : Dragoș NEAGU

● În timpul competiției, valoroasa noastră jucătoare **Petruța Băicoianu** a împlinit 24 de ani. Ea sărbătorea acest eveniment cu mîna în ghips, pe banca rezervelor și, în plus, echipa României suferea în acea zi prima (și singura) înfrîngere din turneu. Seara, însă, la masă, coechipierele Petruței i-au oferit un tort splendid și i-au promis că vor cuceri „Trofeul Carpați". Ele s-au ținut de cuvînt, așa că adevărata sărbătorire a colegei lor de echipă a avut loc cu două zile mai tîrziu...

● Căpitanul formației iugoslaviei, excelenta handbalistă **Mara Torti,** este și componentă a reprezentativei de... fotbal feminin a țării sale. Toată lumea spunea : **„dacă Mara ar juca și fotbal la fel de bine cum joacă handbal, ar avea multe oferte de la echipe... masculine !"**

● Simpatia galeriei ieșene a fost micuța noastră jucătoare **Ibadula Nadire.** Plină de vervă, ea a fost deseori sufletul echipei, marcînd goluri în momentele cheie și îmbărbătîndu-și în permanență coechipierele. La încheierea turneului, Ibadula a avut, însă, de rezolvat cea mai dificilă problemă: acordarea autografelor. Efectiv, ea nu a putut satisface toate cerințele. Începuse să o doară mîna... de cît scrisese !

● Cea mai bună dansatoare s-a dovedit a fi handbalista iugoslavă **Mira Miloșevici** care, înainte de a juca handbal, a făcut parte dintr-un ansamblu folcloric iugoslav.

● În seara în care au întrecut echipa Ungariei, la capătul unui joc de mare dîrzenie, handbalistele române ascultau la radio comentariul partidei. În momentul cînd tînărul nostru portar, **Elisabeta Ionescu** a auzit cuvintele de laudă ce-i fuseseră adresate, a început să plîngă. În zilele următoare poarta ei devenise și mai greu de perforat...

● Au trebuit să treacă mai multe minute din primul joc al echipei U.R.S.S. pînă să recunoaștem în persoana **Mariei Litoșenko** pe **Maria Marșuba.** De anul trecut și pînă acum ea se tunsese scurt, devenise ....blondă și se... căsătorise !

● Toată lumea a fost izbită de asemănarea **Georgetei Vasile** (din echipa de tineret a României), cu fosta internațională **Antoneta Oțelea.** Puțină lume știe, însă, că tînăra handbalistă, care promite să urce repede cele mai înalte trepte ale măiestriei sportive, este... verișoara ex-internaționalei de care aminteam.

● Afluența de sportivi cazați la elegantul hotel „Unirea" din Iași producea, în anumite ore, o mare aglomerare a liftului. De aici a venit ideea odihnei... active. Mai multe sportive urcau pe jos și, stînd la etajele 11 sau 12, se pare că făceau, într-adevăr, un veritabil antrenament de condiție fizică.

● Cel mai fericit om la terminarea jocurilor din „Trofeul Carpați" a fost tînărul arbitru român **Marin Marin.** Din penultima zi a întrecerilor el devenise tatăl unei fetițe...

● În echipele prezente la Iași s-au aflat două cupluri de... surori: Mara Torti și Milka Veinovici (în formația Iugoslaviei) și Borbela Toth Harșanyi cu Katalin Laki Plane (în formația Ungariei).

Horia ALEXANDRESCU

SPORTUL FAVORIT AL COSMONAUȚILOR

„Ori de cîte ori m-au întrebat tinerii cu ce trebuie să-și înceapă un cosmonaut pregătirea, le-am răspuns : gimnastica acrobatică. Este un sport care dezvoltă forța, îndemînarea și curajul".

Cuvintele aparțin regretatului cosmonaut sovietic **Vladislav Volkov,** de două ori erou al Uniunii Sovietice, fost președinte al Federației de gimnastică acrobatică din U.R.S.S. Amintirea sa este cinstită de sportivii țării vecine și prietene printr-un mare concurs internațional de acrobatică dotat cu **„Trofeul memorial Vladislav Volkov"** care a reunit, recent, la Moscova 15 echipe din U.R.S.S. și două reprezentative de peste hotare : ale Poloniei și Bulgariei.

Deosebit de spectaculoasă, întrecerea a atras un mare număr de spectatori printre care și o serie de cosmonauți. Unul din ei, **Valeri Kubasov,** a oficiat în calitate de arbitru principal al concursului, iar binecunoscutul **Iuri Titov,** a fost prezent și în calitate de actual conducător al forului de specialitate. Într-o scurtă alocuțiune, Titov a recomandat tineretului să practice gimnastica acrobatică, aceasta fiind utilă și în practicarea altor discipline ca gimnastica sportivă, luptele, săriturile în apă ș.a.

După cum se vede, acrobatica este sportul favorit al cosmonauților sovietici.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Un catren pentru fetele noastre de la handbal:

Cîștigînd acest turneu
Și-al Carpaților Trofeu,
Handbalul acum, prin voi,
A urcat pe... piscuri noi!

DOREL PONORAN, DUDEȘTII NOI. **„Ce se întîmplă cu fostul portar al echipei C.F.R. Cluj, Mărculescu, care în prezent este legitimat la Petrolul, dar nu apare în prima echipă și, după cîte știu, nici în echipa de tineret, unde apară Căunei ?** Și pe mine m-a frămîntat această întrebare. Și i-am pus-o lui... Ion Poștașu. Lucrurile stau așa: Petrolul s-a gîndit că Mărculescu, un portar talentat, l-ar putea înlocui pe Mihai Ionescu, într-o zi mai depărtată sau mai apropiată. Dar, după cum vedeți, Mihai Ionescu nu vrea să îmbătrînească. Totul este să nu îmbătrînească Mărculescu, așteptînd!

GHIZELLA LAZIN, SATU MARE. Fiul dv., Vasile, termină anul acesta Facultatea de educație fizică (3 ani) și, dorind să devină un antrenor bun, vrea să urmeze I.E.F.S.-ul. E prea tîrziu pentru anul acesta și prea devreme pentru anul viitor. Cu o lună-două înainte de începerea noului an universitar, adresați-vă secretariatului I.E.F.S. (curs fără frecvență) București, strada Maior Ene nr. 12.

VIOREL LIXANDROAIE, SATUL CRĂCIUNEI. Nu Cavai ci, am impresia, prietenul dv. își încheia șireturile în clipa cînd Dumitru a deschis scorul,

în meciul Steaua — Dinamo, în urma unei acțiuni și a unui șut de toată frumusețea. Altfel, ar fi reținut și el această fază excepțională.

S.G., BECLEAN. Poezia este una, și... părerile exprimate în versuri înseamnă alteeva. De ce trebuie, neapărat, să umblați după rime? Dacă, într-adevăr, aveți ceva de spus, puteți face acest lucru în proză. E mai... sănătos!

PETRU DELIMAN, COMUNA DEZNA. Vreți să știți, în ce an C.C.A. și-a schimbat numele în Steaua. În 1962. Sper că nu vă interesează luna, ziua și ora!

VASILE GEAMĂNU, TG. JIU. **„Am o propunere, și anume să se confecționeze și la noi plase, care să fie montate la o distanță de 3—4 metri de linia porții. Nu credeți că, în felul acesta, golurile ar fi mai spectaculoase, mai „gustate" de public?** N-avem pretenții atît de mari. Am fi mulțumiți dacă șuturile înaintașilor noștri ar nimeri poarta. Dacă echipele proprietare de terenuri ar fi sigure de asta, n-ar ezita, probabil, să facă o cheltuială în plus. Așa, însă, păcat de bani și de iluzii!

AUREL DREGHINAS, COMUNA BRATCA : 1) Ați pierdut. 2) Același răspuns ca și la prima întrebare. Bine că n-ați pus-o și pe a treia!

MIRCEA BOCA, ARAD. Am neglijat să țin și o asemenea evidență, de-a lungul anilor: dacă golurile au fost înscrise cu capul sau cu piciorul, prin stînga portarului sau prin dreapta lui. Este o lipsă a mea.

AUREL MOCANU, BUCUREȘTI. **„O lovitură de la 11 metri se repetă,** din cauză că portarul s-a mișcat, înainte de executarea loviturii, iar mingea a ieșit în aut (Dacă intra în poartă, potrivit le-

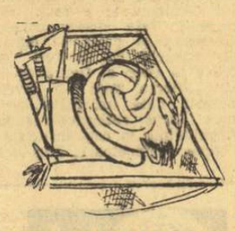

gii avantajului, era gol). **Este permis ca un alt jucător decît cel care a executat prima oară lovitura, să încerce, la repetare, executarea loviturii de la 11 metri?"** De ce nu? Prima lovitură a fost... ștearsă cu buretele.

I. P., COMUNA HOREA. 1) Da. 2) Prima pasiune sportivă a lui Ilie Năstase? Ca a tuturor: fotbalul. A fost legitimat, ca junior, la Steaua 3) **„Credeți că ar accepta invitația de a vizita, în 1973, unele localități din munții Apuseni?".** Poate că da. Eu unul, aș veni. Dar nu mă invită nimeni!

I. LAPOS, BISTRIȚA. Stadionul „23 August" din Capitală are aproximativ 65 000 de locuri, dar dacă I.E.A.B.S. are norocul să-i vină numai spectatori ca... Virgil Ogășanu, se umple de bani. În schimb, nu știu cum mai iese cu socotelile, dacă toți spectatorii arată ca Bibanul!

Ilustrații : **N. CLAUDIU**

CĂRȚI NOI ÎN EDITURA STADION

SĂ FII FĂRĂ ÎNCETARE PROPRIUL TĂU CIOPLITOR *)

MOTTO : „...cine nu recitește, nu știe să citească"

G. CĂLINESCU

Cu o săptămînă în urmă, în cadrul aceleiași rubrici, a fost prezentată cartea profesorului D. Popescu-Colibași, „Cum am antrenat", lucrare dedicată unui dascăl a cărui competență profesională și pasiune pentru această nobilă meserie i-a fost mereu îndrumar în întreaga sa carieră : **Virgil Roșală.**

Iată, însă, că editura Stadion a scos recent de sub tipar un volum semnat de acest profesor, carte ce se înscrie printre cele mai izbutite apariții din ultima vreme, ea fiind o pledoarie pentru muncă, omenie, voință și pasiune, elemente pe care autorul le consideră indispensabile în activitatea omului de la catedră.

Îmi este greu ca în spațiul restrîns pe care îl am la dispoziție să pot prezenta pe larg acest volum care mi se pare a fi o bijuterie pedagogică ce sintetizează : **„o parte din gîndurile și frămîntările unui trecător care a iubit mișcarea, natura și libertatea. Pe cît puterile l-au ajutat, el s-a străduit să facă și pe elevii săi să le îndrăgească".**

Fie că se referă la precursorii educației fizice din România — Virgil Bădulescu, Iuliu Hațieganu —, la tinerii profesori, la rolul cercurilor pedagogice, la pregătirea profesională, la însemnătatea lecturii pentru desăvîrșirea culturii sau la alte aspecte ale mișcării de educație fizică, Virgil Roșală este călăuzit de ideea că **„numai lucrul pornit din cugetul curat al omului și încălzit de văpaia inimii nu-i sortit deșertăciunii".**

Desigur, ar fi încă multe de spus despre cartea profesorului Roșală, dar ne oprim aici, cu convingerea că tinerii ce abia bat la porțile acestei

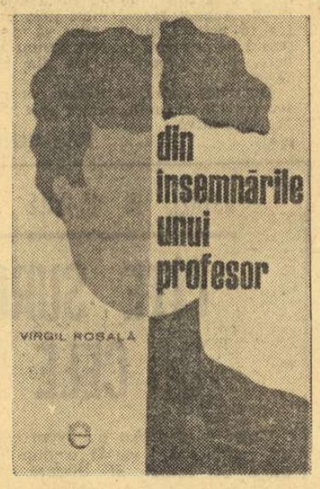

profesiuni, vor găsi cîteva „însemnări" scrise din inimă către inimă. Vom încheia remarcînd strădunța lui **Petre Dungaciu** care a alcătuit o listă bibliografică, aflată la sfîrșitul volumului, ce cuprinde lista celor 112 articole publicate de profesor în peste o jumătate de veac.

ALBIN MORARIU
maestru emerit al sportului

*) Virgil Roșală — Din însemnările unui profesor, Editura Stadion, 1972, 106 pag., 4,25 lei.

RALIUL... TROTINETELOR

Se dă startul în raliul trotinetelor spre Erfurt

Ne-am obișnuit să vedem trotineta numai în universul copilăriei dar — sub o formă ceva mai evoluată (pneuri groase, ghidon nichelat, etc.) — ea a pătruns în preocupările sportive ale tineretului din mai multe țări. În Cehoslovacia, de exemplu, există o grupare mare a tinerilor „specialiști" în trotinete, numită „Rollo Club". În cursul verii trecute, acest club a organizat un raliu de anvergură care i-a purtat pe participanți de la Praga pînă în orașul Erfurt din R.D Germană. Dacă prima etapă a măsurat doar... 50 km, celelalte cinci au avut, în medie, 100 km.

La Erfurt, tinerii sportivi au vizitat fabrica unde se confecționează aceste trotinete și au făcut demonstrații în fața localnicilor de vîrsta lor și chiar mai mari. Înapoierea, firește, tot pe trotinete. „Vă asigurăm că n-a fost chiar o simplă joacă", a declarat unul din participanți ziariștilor care i-au întîmpinat la sosire. Credem și noi!...

SCHIUL ÎN JOACĂ

O nouă peliculă de scurt metraj se alătură atît de rarelor documentare sportive produse în ultima vreme. E vorba de **„Schiul în joacă",** un film dedicat copiilor și care cuprinde o seamă de idei originale, destul de ușor de pus în practică în munca profesorilor și instructorilor de schi cu preșcolarii și școlarii mici.

Lucrat cu pasiune, filmul prilejuiește încîntătoare apariții de copilași pe schiuri, care pot deveni, cîndva, veribabili campioni. Pelicula, chiar dacă are unele stîngăcii datorită inexperienței, în schimb, e foarte interesantă prin lumea ce înfățișează și obiectivele ce își propune.

Filmul a fost realizat de prof. **Cecilia Nichita,** de la Liceul din Mineciu-Ungureni, cu voioasa participare a tuturor copiilor din localitate.

GHEORGHE AXIOTI ÎȘI DEAPĂNĂ AMINTIRILE DIN „CAREUL FERMECAT"

● „Secretul" unei lovituri decisive... ● Gustave Roth era „argint viu" ● În luptă cu „gigantul Thil" ● Noi „bătrînii" sîntem mereu gata să-i ajutăm pe tinerii pugiliști !...

La colțul ringului lui Andrei Demeter, în meciul pe care acesta l-a susținut cu Titi Dumitrescu, cu ani în urmă. Demeter și Axioti aveau să strîngă mîna învingătorului : Titi Dumitrescu

Gheorghe Axioti, unul dintre așii ringului anilor 1930—1938, își aprinde o nouă țigară... S-a lăsat seara pe nesimțite și pe fereastră se vede acum zăpada care cade pentru prima oară peste oraș, parcă aceeași zăpadă care a argintat și timplele omului din fața mea... Fostul campion își amintește de prima ispravă a tumultuoasei sale cariere :

— Aveam 21 de ani și trebuia să lupt cu Spakow, pentru titlu, la semigrea. Mă pregăteam vara, pe malul mării. Începeam programul la patru dimineața, cu exerciții de gimnastică, continuam lucru la amiază, iar seara lucram două ore la mănuși, cu maestrul Petre Alexandrescu. Îmi amintesc că revăzusem la un cinematograf filmul meciului Dempsey—Carpentier, disputat cu cîțiva ani în urmă. Dempsey îl doborîse pe francez în rundul trei și eu vizionasem filmul de vreo cinci ori, dornic să prind lovitura care pusese capăt luptei. Era vorba de un upercut de dreapta la corp, care își încheia drumul ștergînd [illegible] adversa-ului. Dempsey îl plasa [illegible] și francezul rămăsese crucificat la podea. M-am dus într-o seară la sală, am măsurat pe sac 1,72 metri, înălțimea lui Spakov, am însemnat cu creta „bărbia" și „plexul solar" și apoi zile și nopți am trimis mii de lovituri în această țintă...

— Și, apoi, a sosit și seara memorabilă de 13 decembrie 1930, la Circul Sidoli...

— Exact... Aceasta este data, surîde Gheorghe Axioti.

...Răsfoim un album cu tăieturi din ziarul „Rampa" : „Spakow — 77,400 kg — Axioti — 71,500 kg (o diferență apropape de șase kg — **n.n.**). ...Primul rund, Spakow atacă corp la corp. Plasează cîteva lovituri la plex, dar la despărțire, Axioti aruncă un swing de dreapta care-l prinde pe Spakow pe picior greșit, expediindu-l la podea pentru șase secunde. La reîncepere, Axioti țintește precis un croșeu de dreapta și Spakow se refugiază la pămînt pentru alte nouă secunde... Minunea, „marea minune a boxului în 1930", se produsese : Moți Spakow fusese expediat de șase ori la podea de către acest tinerel, numai mușchi și ambiție".

Gh. Axioti devine astfel, la 21 de ani, campion național, biruindu-l pe unul dintre cei mai puternici boxeri ai timpului.

— La 24 iunie 1938, ai jucat, la Arenele Romane, „cartea cea mare" : partida pentru titlul european la „mijlocie"...

— Gustave Roth... Axioti privește undeva în ungherul depărtat al amintirilor, apoi continuă : belgianul era extrem de iute, un adevărat „argint viu" și fenta extraordinar. Era greu să-l prinzi, cu toate că avea „garda deschisă". Nici nu știu cînd s-a terminat această partidă. Am pierdut — firesc — la puncte.

— Ai boxat și cu celebrul Marcel Thil, campion mondial la categoria mijlocie...

— Vrei să spui „gigantul Thil"... surîse Axioti. Trebuia să dai dovadă de curaj ca să rămîi singur cu el între corzile ringului. Thil era un tanc ce mergea mereu înainte, fără să-i pese de lovituri. Și totuși, vreme de opt reprize, am reușit să-i parez atacurile și să-l contrez eficace. În rundul opt, însă, mi-a spart arcada cu capul. Pînă atunci, fusese un perfect meci nul...

— Tinerii noștri pugiliști, cred că pot învăța multe din experiența dumitale...

— Am fost multă vreme antrenor și mă mîndresc că am pus și eu umărul la dezvoltarea boxului din țara noastră. Am fost, alături de Ion Popa, și antrenor al reprezentativei țării noastre. Și acum stau de vorbă de multe ori cu tinerii pugiliști. Aș vrea să le dăruiesc cît mai multe din experiența acumulată...

— Crezi că, actualmente, avem elemente de nădejde ?

— Desigur. E drept, nu mai există „echipa de aur" a anilor 1950—1958, cu Dobrescu, Șchiopu, Toma Constantin, Mărgărit, Linca, Țiță, Negrea, Ciobotaru și ceilalți... Avem totuși pugiliști puternici ca frații Cuțov, Pometcu, Năstac, Paul Dobrescu, care duc și vor duce mai departe tradiția și succesele acestei discipline. Trebuie însă făcut totul pentru ca tinerii să cunoască adevărata frumusețe a acestui sport, să fie atrași în număr cît mai mare în „careul fermecat"... Noi, boxerii bătrîni, le stăm întotdeauna la dispoziție, cu toată dragostea pe care o păstrăm mereu vie în inimile noastre, încă tinere și entuziaste, cînd e vorba de box...

George MIHALACHE

100 DE ANI DE LA PRIMUL MECI DE FOTBAL INTER-ȚĂRI

Dacă în 1963 s-a serbat împlinirea a 100 de ani de la înființarea primei federații de fotbal din lume, cea engleză, ne aducem aminte și de acel meci de pe „Wembley", în care Anglia a întrecut o selecționată a lumii, cu 2—1, zilele trecute, mai precis la 30 noiembrie, s-a împlinit un nou centenar. Este vorba de cei 100 de ani care au trecut de la disputarea primului meci inter-țări din lume: Scoția — Anglia 0—0, la Glasgow. Cel mai interesant lucru, legat de acest meci, este acela că buna lui desfășurare a fost asigurată de cei doi căpitani de echipă, întrucît pe atunci nu apăruseră încă arbitrii. Parcă îi auzim pe unii maliționși spunînd : „Mai bine !"

Iată, acum, cîteva date despre fotbalul acestor două țări, pioniere ale soccerului mondial:

● Primul campionat divizionar s-a disputat în Anglia, în sezonul 1888—1889, cu participarea a 12 echipe. Meciurile de cupă au luat startul mai devreme: în anul 1871—1872. În Scoția, primele jocuri de campionat au avut loc în sezonul 1890—1891, iar cele de cupă, în sezonul 1873—1874.

● Doi jucători englezi dețin primele locuri pe lista fotbaliștilor cu cele mai multe prezențe în echipa națională (în Europa, cel puțin): Robert (Bobby) Charlton, cu 106 selecționări (între anii 1958—1970) și William A. Wright, cu 105 jocuri în reprezentativa Angliei (între anii 1946—1959).

● Recordul longevității îl deține Stanley Mathews. El a jucat în divizia A a Angliei, timp de 33 de ani, pînă la vîrsta de 50 de ani!

● Palmaresul întîlnirilor dintre Anglia și Scoția este favorabil... scoțienilor. Într-adevăr, din cele 89 de partide jucate pînă acum, scoțienii au cîștigat 35, englezii 32, iar 22 de meciuri s-au terminat la egalitate.

● Victorii engleze senzaționale: pe teren propriu, 9—3 în 1961 și 7—2 în 1955. Înfrîngeri dureroase: 1—6 în 1881 și 1—5 în 1928, la Londra și 2—7 în 1878, la Glasgow.

Frederic MOISES

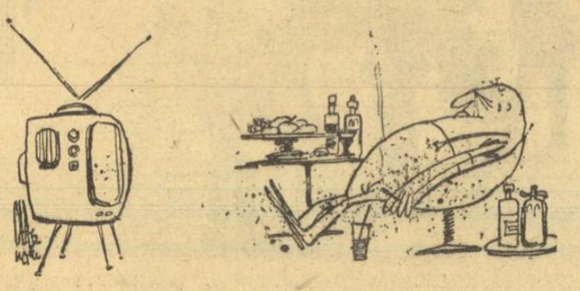

— Patimă mare tenisu' dom'le!!!... Vite-i cum se agită!!!

Desen de : **N. CLAUDIU**